

Az állatcsempész szerelme

Luiz a neves Sambadron tánciskola legkiemelkedőbb szambatáncosa volt és egyben az igazgató jobb keze is, aki történetesen az édesapja volt. Éppen a közelgő felvonulásra készült. Zenészeket keresett az iskolákban, ahol épp felvételit tartanak. Gondolataiba merülve sétált az épületben, ezért nem vette észre a szembejövő fiút. A kezében lévő papírok szerterepültek, ahogy nekiütközött.

- Elnézést.
- Marco vagyok. Hadd segítsek - udvariaskodott a fiú. - Maga is felvételizni jött?
- Bocsánat, sietek. Luiznak hívnak.
- Ha a felételre siet, akkor már sajnós elkésett. - Luiz most először nézett a fiú szemébe. Igen vonzónak találta. Bár tudta hogy, édesapja nem egyezne bele ilyen szerelembe. Már régen kiválasztotta a szerinte megfelelő férfit.
- Nem a meghallgatásokra jöttem. Zenészeket keresek - hebegte Luiz.
- Hol tanul?
- A Sambadronban. -Elég neves iskola volt.
- Sajnálom, akkor nem tudok segíteni önnek - válaszolt kurtán és már indult is.
- De miért?

A másik válasz nélkül elsietett. Luiz úgy érezte, hogy édesapja biztosan tud magyarázattal szolgálni a különös beszélgetésre.

Este volt, mire hazaért. Apja szokás szerint a dolgozószobájában ült.

- Ugye tudod, hogy holnap még el kell menned a virágoshoz meg vissza a varrónőhöz, mivel a zenészeknek sem ártana valami öltözet...
- Tegnap találkoztam egy férfival – vágott közbe Luiz – és amikor megtudta, melyik szambaiskolában tanulok, válasz nélkül elrohant. Miért érintette ennyire a biznisz az iskolát?
- Tudod, nem olyan egyszerű függetlenné tenni a kettőt. Valami fedősztori kell, hogy senki ne jöjjön rá, arra hogy mivel is foglalkozunk voltaképpen. Ugye azt sem felejtetted el, hogy a felvonulás második napjára várjuk a szállítmányt?

Tizennyolc éves korára Luiz eléggé beleásta magát annyira az állatcsempészsébe, hogy édesapja hasznát tudta venni. A következő szállítmány volt számára a vizsga.

- Rendben, valahogy majd megoldom - válaszolta higgadságot színelve.

Jól van, ezt már szeretem. És ne aggódj, a tánciskola nem fog veszíteni a jóhíréből néhány piti csempész miatt – mondta nevetve.

Feladatainak elvégzése után beült egy kicsit lazítani a kedvenc kávézójába. Elmékedéséből egy ismerős arc zökkentette ki. Marco volt az. Mindketten meglepődtek.

- Nem gondoltam volna, hogy találkozunk még – kezdett beszélni köszönés nélkül, miközben letelepedett az egyik székre.
- Hidd el, én sem.
- Szeretném elmagyarázni, hogy miért hagytam ott egy szó nélkül tegnap. A Sambadron igazgatója bűnöző. A lánya is. Ugyanúgy üzletel, mint az apja.
- Milyen üzletről van szó?
- Kislány, ez nem az a hely ahol ilyenekről szokás beszélni. – mondta, miközben egy szalvétára felírt egy címet. Ha holnap reggel eljön ide, akkor segíthetek – mondta és ismét köszönés nélkül távozott.

Másnap már hét órakor ott volt.

- Ott kell hagynia őket – mondta Marco.

- Nem fogom.-jelentette ki magabiztosan Luiz.
- Akkor lehet, hogy nem is kéne tudnia, mi zajlik a háttérben.
- Ha elmondja, mi az az üzlet, akkor fontolóra veszem, hogy kilépek. De így nem fogom otthagyni a város egyik legjobb szambaiskoláját.
- Ritka állatokat csempésznek. Én is belek-everedtem a dologba.

Luiz itt már kezdte sejteni, hogy édesapja egyik embere akarja megóvni. De Marco erről mit sem tudott. Nagyon rosszul érezte magát, hogy más szerepébe bújt.

Hirtelen eszébe jutott, hogy édesapja minden új emberének egy olyan fényképet adott, amin nem ő szerepelt. Így akarta megóvni az esetleges rosszakaróktól.

- Köszönöm szépen, hogy mindezt megosztotta velem, de mennem kell - búcsúzott sietősen.
- Ugye megfogadja a tanácsom? -hallotta maga mögött Marco hangját távozás közben. Nem válaszolt.

A szállítmány érkezésének napjára tervezte édesapja bemutatni lányának az általa kiválasztott férjet. Luiz tudta, hogy el kell felejtenie Marcot.

Pontosan érkezett a hajó az érdekesebbnél érdekesebb állatokkal. Luiz nehezen koncentrált, mivel mindig az járt a fejében, vajon kivel kell majd leélni az életét. A munka befejeztével beültek egy étterembe, ahonnan az utcára pillantva a karnevál forgataga tárult eléjük.

Az egyik pillanatban megszólalt az ajtó feletti kis csengő. Luizban megfagyott a vér. Marco állt előtte öltönyben és leült az asztalukhoz.

- Gyermekeim –s zólt az apa -, szeretném, ha megismerkednétek egymással és nagyon bízom abban, hogy egyszer egy pár lesztek.
- Be kell vallanom, hogy nem éppen ilyen szépséges teremtésre számította a fénykép alapján.
- Pontosan ez volt a célom. Kiálltad a próbámat és egyik legjobb emberem vagy. Ideális párja lennél az én Luizomnak.
- Köszönöm a megtiszteltetést, de Luiz is szeretné-e ezt? – kérdezte Marco. A lány ekkor kapta fel a fejét.
- Igen, mindenképpen – válaszolt röviden, apja elvárásainak megfelelően.

– Oszkai Laura